

Biuletyn Podatkowy

Szanowni Państwo,

U progu wakacji pozwalamy sobie podzielić się z Państwem najnowszymi orzeczeniami/ stanowiskami oraz przepisami podatkowymi. W czerwcu przybliżamy więc:

- Stanowisko fiskusa w sprawie przejazdów pracowników samochodem służbowym z/do miejsca zamieszkania
- Orzeczenie NSA o tym, że przychodem pracownika może być jedynie realne i wymierne przysporzenie majątkowe
- Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy kosztem podatkowym
- Wynagrodzenie za pośrednictwo nie podlega podatкови u źródła
- Wynagrodzenie za usługi członka zarządu kosztem podatkowym
- Zmiany w zakresie podatku VAT od lipca 2015 roku
- Orzeczenie NSA o opodatkowaniu VAT czynności nieważnych
- Stawka VAT na przyłącza wodno-kanalizacyjne

Z nadzieją, że zaprezentowane informacje, stanowiska organów podatkowych okażą się dla Państwa pomocne, a być może przyczynią się do lepszego podatkowego rozliczenia transakcji, pozostajemy do Państwa dyspozycji w celu szerszego omówienia zasygnalizowanych zagadnień.

*W imieniu Spółki MBSP
Magdalena Bednarek – Sieradzka*

A: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB FIZYCZNYCH (PDOF)

PRZEJAZDY PRACOWNIKÓW SAMOCHODEM SŁUŻBOWYM

W indywidualnej interpretacji sygn. akt IBPBI/1/4511-185/15/BJ z dnia 27 kwietnia 2015 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach odniósł się do zagadnienia postawionego przez spółkę, która wybranym grupom pracowników (tj. kadry zarządczej oraz przedstawicielom handlowym) przydziela samochody służbowe. Powstała bowiem wątpliwość czy przejazdy przydzielonymi samochodami z miejsca pracy do domu (i odwrotnie) powinny generować przychód do opodatkowania. Organ podatkowy wskazał: "(...) Pracownicy, którym przydzielane są samochody służbowe – w ramach obowiązków pracowniczych – wykonują **przejazdy** poza stałym miejscem wykonywania pracy, którym w przeważającej części przypadków jest siedziba Spółki. Spółka w stosownych regulaminach oraz umowach o korzystanie z samochodów służbowych zobowiązała

Przejazdy samochodem służbowym z miejsca garażowania samochodu do miejsca wykonywania zadań służbowych (i z powrotem) nie będą skutkować powstaniem po stronie pracownika przychodu ze stosunku pracy.

pracowników do parkowania/garażowania powierzonych samochodów służbowych w miejscu ustalonym z pracodawcą, będącym w uzasadnionych przypadkach miejscem zamieszkania lub pobytu pracownika. Przejazdy pracowników samochodem służbowym z/do miejsca zamieszkania czy pobytu nie stanowią przejazdów o charakterze prywatnym, ponieważ obowiązek parkowania samochodów w miejscu zamieszkania czy pobytu pracowników służy realizacji wskazanych przez Spółkę (pracodawcę) obowiązków pracowniczych. Przejazdy pracowników samochodem służbowym służą

tylko celom służbowym. Wnioskodawca uważa, że wartość przejazdów samochodem służbowym z miejsca garażowania samochodu do miejsca wykonywania zadań służbowych (i z powrotem) nie będzie stanowiła nieodpłatnego świadczenia w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, a Wnioskodawca nie będzie zobowiązany jako płatnik do uwzględniania tego faktu przy obliczaniu zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. (...) przydzielenie **pracownikom** – wykonującym znaczną część czynności poza siedzibą Spółki – samochodu służbowego nie stanowi przychodu **pracownika** ze stosunku pracy, o ile samochód ten jest wykorzystywany w celach służbowych. Przejazdy pomiędzy miejscem parkowania, wyznaczonym w miejscu zamieszkania czy pobytu **pracowników** a miejscem wykonywania obowiązków służbowych, stanowią realizację celu służbowego zleconego przez Spółkę, jakim jest utrzymanie w stałej gotowości do użytkowania samochodów służbowych, co ma bezpośrednie przełożenie na osiągnięcie przez Spółkę przychody poprzez zwiększenie mobilności i dyspozycyjności **pracowników**. (...) **przejazdy pracowników** z miejsca garażowania samochodów służbowych do miejsca wykonywania obowiązków pracowniczych – o ile, jak wskazano we wniosku służą tylko celom służbowym – nie stanowią nieodpłatnego świadczenia w rozumieniu przepisu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Należy więc zgodzić się z Wnioskodawcą, że skoro obowiązek parkowania samochodów służbowych w miejscu zamieszkania czy pobytu **pracowników** służy realizacji wskazanych przez pracodawcę obowiązków pracowniczych, jazdy do/z miejsca zamieszkania czy pobytu nie stanowią przejazdów o charakterze prywatnym a w konsekwencji okoliczność ta nie może generować dla **pracowników** dodatkowego przychodu ze stosunku pracy."

PRZYCHODEM PRACOWNIKA TYLKO REALNE PRZYSPOZNIENIE

Wedle Naczelnego Sądu Administracyjnego, przychód powstaje tylko wtedy, gdy pracownik uzyskuje realne przysporzenie majątkowe, którego wartość jest ściśle określona. W będącej przedmiotem orzeczenia sprawie, Spółka organizuje szkolenia w hotelach. W ich trakcie spółka zapewnia poczęstunek na tak zwanych przerwach kawowych, obiady, kolacje i śniadanie oraz noclegi. Szkolenia mają też charakter integracyjny. Uczestnicy szkoleń mogą korzystać z basenu, sauny, odnowy biologicznej, kręgielni i sali bilardowej. Organizowana jest też uroczysta kolacja. We wniosku o interpretację Spółka wskazała, że udział w szkoleniach jest obowiązkowy dla wszystkich uczestników, natomiast w odniesieniu do zajęć dodatkowych i uroczystej kolacji możliwość uczestniczenia jest fakultatywna. Wynagrodzenie za zorganizowane zajęcia dodatkowe ustalane było w sposób ryczałtowy. Spółka stała na stanowisku, że udział pracowników w takich szkoleniach, również w częściach, nazwijmy to poza strictly szkoleniowych, nie powinien rodzić obowiązku opodatkowania. Wojewódzki Sąd Administracyjny podzielił pogląd Spółki. Tymczasem organ podatkowy wniósł skargę kasacyjną. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w orzeczeniu z dnia 23 kwietnia 2015 r., II FSK 1157/13 uznał, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie. W uzasadnieniu zaś wskazał, że przepisy Ordynacji podatkowej wskazują, że: "(...) **minister właściwy do spraw finansów publicznych winien uwzględnić orzecznictwo sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości**. Oznacza to, że wołą ustawodawcy orzecznictwo sądów stało się przesłanką do formułowania oceny poprawności interpretacji przepisów prawa podatkowego. (...) Od chwili, gdy orzecznictwo sądowe stało się istotnym miernikiem legalności wydawanych indywidualnych interpretacji jego nieuzasadnione pomijanie narusza wyrażoną w art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej zasadę prowadzenia postępowania podatkowego w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych. Powyższa zasada znalazła swój wyraz w przepisie art. 14e § 1 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym **minister właściwy do spraw publicznych może z urzędu zmieniać wydaną interpretację ogólną lub indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości**. (...) w wyroku z dnia 8 lipca 2014 r. sygn. akt K 7/13 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że "inne nieodpłatne świadczenie", o którym mowa w art. 12 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 1 oraz art. 12 ust. 3 w związku z art. 11 ust. 1-2b u.p.d.o.f., oznacza wyłącznie przysporzenie majątkowe o indywidualnie określonej wartości, otrzymane przez **pracownika**. Mając na względzie przytoczone orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego w postanowieniu z dnia 13 października 2014 r. sygn. akt II FPS 7/14 siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, stwierdzono że "istotą podatków dochodowych jest opodatkowanie skonkretyzowanego przysporzenia, a nie potencjalnej możliwości jego uzyskania. Reguła ta dotyczy zwłaszcza świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń, w odniesieniu do których ustawodawca posłużył się jednoznacznym zwrotem "otrzymane"." Z powyższych względów nie do zaakceptowania jest stanowisko Ministra Finansów prezentowane zarówno w udzielonej interpretacji indywidualnej, jak też powtórzonej w skardze kasacyjnej, bowiem przychód powstaje tylko wtedy, gdy pracownik uzyskuje realne przysporzenie majątkowe, którego wartość jest ściśle określona."

Minister właściwy do spraw finansów publicznych winien uwzględnić orzecznictwo sądów oraz Trybunału Konstytucyjnego.

B: PODATEK DOCHODOWY OD OSÓB PRAWNYCH (PDOP)

WYNAGRODZENIE ZA BEZUMOWNE KORZYSTANIE Z RZECZY KOSZTEM PODATKOWYM

w czerwcu 2015 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach zajął się kosztami z tytułu bezumownego korzystania z rzeczy. Z treści złożonego wniosku wynikało, że Spółka zawarła umowę, na mocy której nabyła od Sprzedawcy wszelkie prawa roszczeń do nakładów poniesionych na wzniesienie budynku wraz z uprawnieniami wynikającymi z samoistnego i wyłącznego posiadania. Umowa wskazywała, że prawa do roszczeń dotyczą nakładów na terenie o nieregulowanym stanie prawnym. Równocześnie, zgodnie z powyższą umową, przedstawiciele Sprzedawcy zobowiązali się do kontynuowania postępowania mającego na celu uwłaszczenie przedmiotowej nieruchomości. Pomimo negocjacji dotyczących zamierzonego zakupu nieruchomości nie doszło jednak do zawarcia umowy sprzedaży. Konsekwentnie Spółka korzystała z nieruchomości bez tytułu prawnego, nie placąc wynagrodzenia z tytułu jej posiadania. Właściciel nieruchomości wniósł do sądu pozew o wydanie powyższej nieruchomości. W wyniku niekorzystnego dla

Wydatki z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie zostały wymienione w art. 16 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych

Wnioskodawcy rozstrzygnięcia sprawy, w wyniku postępowania egzekucyjnego doprowadzono do odjęcia posiadania powyższej nieruchomości Wnioskodawcy. Ponadto, Właściciel nieruchomości wniósł przeciwko Wnioskodawcy pozew, którego przedmiotem było świadczenie z tytułu bezumownego korzystania przez Wnioskodawcę z nieruchomości. Sąd Okręgowy wydał wyrok, w którym zasądził od Spółki kwotę należną z tytułu bezumownego korzystania przez Wnioskodawcę z nieruchomości. Powstała więc wątpliwość czy ww. kwota może stanowić dla Spółki koszt podatkowy. Organ podatkowy uznał, że tak, wskazując: "(...) wydatki z tytułu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie zostały wymienione

w art. 16 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Nie oznacza to jednakże automatycznie, że wydatki z tego tytułu stanowią koszty podatkowe. Niezbędnym jest bowiem w tej mierze dokonanie oceny, czy wydatki z tego tytułu spełniają ogólne przesłanki zaliczenia wydatków do kosztów podatkowych, określone w cyt. art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. (...) nieruchomości, w związku z posiadaniem których Wnioskodawca jest zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tych nieruchomości, wykorzystywane były na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej. Z opisu stanu faktycznego wynika, że były one przedmiotem najmu, z tytułu którego Wnioskodawca uzyskiwał przychody. Niewątpliwie zatem wydatki poniesione na zapłatę ww. wynagrodzenia, mają związek z prowadzoną przez Spółkę działalnością gospodarczą i są związane z wykorzystywaniem ww. nieruchomości na potrzeby tej działalności. Co istotne, konieczność poniesienia tych wydatków wynika z prawomocnego wyroku sądu powszechnego. W świetle powyższego zasadnym jest przyjęcie, że wydatki te mogą stanowić koszty uzyskania przychodów prowadzonej przez Wnioskodawcę działalności gospodarczej. (...) Wynagrodzenie opisane w stanie faktycznym za bezumowne korzystanie z nieruchomości, należy zakwalifikować do kosztów podatkowych, których związek z uzyskiwanymi przychodami jest pośredni. I(BPBI/2/4510-295/15/MS) „

USŁUGI POŚREDNICTWA NIE WYMAGAJĄ POBORU PODATKU U ŹRÓDŁA

Usługi pośrednictwa handlowego świadczone przez podmioty zagraniczne dla polskich przedsiębiorstwa, polegające na wyszukaniu odpowiednich klientów na towary produkowane/oferowane przez polskich podatników nie zostały wymienione w art. 21 ust. 1 pkt 2a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, jak również nie mają podobnego charakteru do świadczeń w nim wymienionych, a tym samym nie podlegają opodatkowaniu na zasadach określonych w tym przepisie. Tak wskazał Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji IBPBI/2/4510-251/15/MS z maja 2015 roku.

WYNAGRODZENIE ZA USŁUGI CZŁONKA ZARZĄDU KOSZTEM PODATKOWYM

Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi odniósł się do pytania czy Spółka będzie miała prawo zaliczyć wydatki tytułem wynagrodzenia dla zleceniobiorcy, będącego jednocześnie członkiem Zarządu Spółki (Prezesem) za świadczenie usług w ramach jego działalności gospodarczej do kosztów uzyskania przychodów. Organ podatkowy uznał, że tak. W uzasadnieniu zaś dodał: "(...) nie każdy wydatek ponoszony w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą stanowić może koszt uzyskania przychodów (...) Skoro bowiem ustawodawca wyraźnie wiąże koszty uzyskania przychodów z celem osiągnięcia przychodów, to ten cel musi być widoczny. Ponoszone koszty winny ten cel realizować lub co najmniej zakładać go jako realny. (...) Tak więc, aby wydatek poniesiony przez podatnika mógł stanowić koszt uzyskania przychodów, muszą zaistnieć łącznie następujące przesłanki: został poniesiony przez podatnika, jest definitywny, a więc bezwrotny, pozostaje w związku z prowadzoną przez podatnika działalnością gospodarczą, poniesiony został w celu uzyskania przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów, nie jest kosztem wymienionym w art. 16 ust. 1 ustawy, został właściwie udokumentowany. Rozpatrując kwestię możliwości podatkowego rozliczenia ponoszonych przez podmioty gospodarcze wydatków za sprawowanie zarządu należy mieć na uwadze, że pomimo nie umieszczenia tego rodzaju wydatków w katalogu wydatków niestanowiących kosztów uzyskania przychodów na podstawie wyłączenia zawartego w art. 16 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, nie przesądza to automatycznie o możliwości ich ujęcia jako kosztów uzyskania przychodów. Wydatki te muszą bowiem spełniać ogólną zasadę zawartą w art. 15 ust. 1 ww. ustawy, czyli zostać poniesionymi w celu osiągnięcia przychodów lub zachowania albo zabezpieczenia źródła przychodów. (...) W niniejszej sprawie prezes zarządu Spółki, planuje jednocześnie rozpocząć prowadzenie własnej pozarolniczej działalności gospodarczej, w ramach której będzie świadczył na rzecz Spółki usługi doradztwa finansowego. Usługi te będą świadczone za wynagrodzeniem, które nie będzie podlegało zwrotowi. Co istotne, czynności wykonywane w ramach działalności gospodarczej w żadnym zakresie nie będą pokrywały się z czynnościami wykonywanymi na podstawie umowy o pracę. Mając na uwadze powyższe ustalenie należy stwierdzić, że nie znajdzie tutaj zastosowania postanowienie art. 16 ust. 1 pkt 38a ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, w którym wyłączono z kosztów uzyskania przychodów wydatki na rzecz osób wchodzących w skład rad nadzorczych, komisji rewizyjnych lub organów stanowiących osób prawnych i spółek komandytowo-akcyjnych, z wyjątkiem wynagrodzeń wypłacanych z tytułu pełnienia funkcji, gdyż zarząd spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest organem wykonawczym. Nie można również mówić o świadczeniu jednostronnym, o którym traktuje art. 16 ust. 1 pkt 38 ww. ustawy. (...) wydatki (wynikające z prawnie skutecznej czynności prawnej) ponoszone na rzecz członka zarządu, z którym została zawarta umowa cywilnoprawna, w tym o dzieło lub umowa zlecenia, mogą stanowić koszty uzyskania przychodów Wnioskodawcy. (...)”

C: PODATEK OD TOWARÓW I USŁUG (VAT)

NAJISTOTNIEJSZE ZMIANY OD LIPCA 2015 ROKU

Od 1 lipca 2015 roku zaczynają obowiązywać nowe przepisy. Przypominamy, że wszyscy ci, którzy korzystają z samochodów w celach mieszanych, czyli że odliczają obecnie 50% podatku VAT od kosztów eksploatacyjnych, od lipca 2015 roku będą mogli odliczyć również 50% podatku VAT z faktur zakupu paliwa do takich samochodów.

Od lipca 2015 roku zmianie ulega przepis art.17 ustawy o VAT definiujący podmioty, na których ciąży obowiązek rozpoznania i rozliczenia należnego podatku VAT. Z odwrotnego obciążenia, ciężącego na nabywcy towarów i usług, od lipca 2015 roku będą musieli skorzystać podatnicy nabywający towary wymienione w załączniku nr 11 do ustawy, który został wzbogacony o między innymi telefony komórkowe, smartfony, laptopy itp (sugerujemy wnikliwą analizę załącznika). W przypadku dostaw towarów wymienionych w poz. 28a-28c (czyli tych wymienionych powyżej) załącznika nr 11 obowiązek rozpoznania VAT przez nabywcę ciążyć będzie, jeżeli łączna wartość tych towarów w ramach jednolitej gospodarczo transakcji obejmującej te towary, bez kwoty podatku, przekracza kwotę 20 000 zł. Za jednolitą gospodarczo transakcję, uznaje się transakcję obejmującą umowę, w ramach której występuje jedna lub więcej dostaw towarów wymienionych w poz. 28a-28c załącznika nr 11 do ustawy, nawet jeżeli są one dokonane na podstawie odrębnych zamówień lub wystawianych jest więcej faktur dokumentujących poszczególne dostawy. Za jednolitą gospodarczo transakcję, uznaje się również transakcję obejmującą więcej niż jedną umowę, jeżeli okoliczności towarzyszące tej transakcji lub warunki, na jakich została ona zrealizowana, odbiegały od okoliczności lub warunków zwykle występujących w obrocie towarami wymienionymi w poz. 28a-28c załącznika nr 11 do ustawy. Co istotne obniżenie wartości dostaw dokonywanych w ramach jednolitej gospodarczo transakcji, w szczególności przez udzielenie po ich dokonaniu nabywcy opustu lub obniżki ceny, nie wpływa na określenie podatnika obowiązującego do rozliczenia kwoty podatku z tytułu dostawy towarów dokonywanej w ramach tej transakcji.

Informacje podsumowujące trzeba będzie również składać w odniesieniu do transakcji, w których ciężar rozliczenia VAT ciąży na nabywcy, realizowanych pomiędzy podmiotami krajowymi. W tym celu dodano Art. 101a zgodnie z którym, podatnicy dokonujący dostawy towarów lub świadczący usługi, dla których podatnikiem jest nabywca, w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 7 i 8, są obowiązani składać w urzędzie skarbowym zbiorcze informacje o dokonanych dostawach towarów oraz świadczonych usługach, zwane "informacjami podsumowującymi w obrocie krajowym". Informacje podsumowujące w obrocie krajowym składa się za okresy rozliczeniowe, w których powstał obowiązek podatkowy, w terminach przewidzianych dla złożenia przez podatnika deklaracji podatkowych. Informacja podsumowująca w obrocie krajowym powinna zawierać następujące dane: nazwę lub imię i nazwisko oraz numer identyfikacji podatkowej podatnika składającego informację podsumowującą w obrocie krajowym; nazwę lub imię i nazwisko oraz numer identyfikacji podatkowej podatnika nabywającego towary lub usługi; łączną wartość dostaw towarów oraz świadczonych usług, dla których podatnikiem jest nabywca, w przypadkach, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 7 i 8 - w odniesieniu do poszczególnych nabywców. W przypadku stwierdzenia błędów w danych zawartych w złożonej informacji podsumowującej w obrocie krajowym podatnik jest obowiązany złożyć niezwłocznie korektę tej informacji. Informacje podsumowujące w obrocie krajowym, składa się za okresy rozliczeniowe, które przypadają od dnia 1 lipca 2015 r.

CZYNNOŚĆ NIEWAŻNA A VAT

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2015 roku (I FSK 2174/13) stwierdzono, że umowa, która jest nieważna na gruncie prawa cywilnego, może być obciążona podatkiem od towarów i usług. W uzasadnieniu NSA wskazał: "(...) Sąd pierwszej instancji trafnie podkreślił, że na gruncie podatku od towarów i usług użytym w przepisach normujących ten podatek terminom należy przypisywać zasadniczo autonomiczne znaczenie, swoiste dla tego podatku, a tym samym oderwane od ich rozumienia cywilistycznego w ujęciu prawodawstwa krajowego. Wynika to z harmonizacji tego podatku na terytorium Unii Europejskiej, czego konsekwencją jest konieczność jednolitego rozumienia pojęć VAT na całym obszarze państw członkowskich, co wymaga - przy ich definiowaniu - szerszego uwzględniania kryteriów ekonomicznych, jako bardziej uniwersalnych, przy jednoczesnym wykorzystywaniu cywilistycznego unormowania danego terminu w prawie krajowym, jedynie w zakresie w jakim nie będzie ono pozostawało w sprzeczności dla ustalenia zakresu i znaczenia tego pojęcia z uwzględnieniem jego kontekstu oraz celu, jakiemu służy uregulowanie dyrektywy (ustawy), w którym zostało użyte. Zatem przy interpretacji pojęć użytych w ustawie o podatku od towarów i usług decydujące znaczenie ma walor i skutki ekonomiczne danej czynności opodatkowanej a nie jego definicja w krajowym prawie cywilnym, które przecież w każdym państwie członkowskim jest inne. W obecnym stanie prawnym - zgodnie z regulacjami VI dyrektywy, jak i dyrektywy VAT z 2006 r. - zarówno pojęcie dostawy towarów, jak i świadczenia usług zostało w znacznej mierze oderwane od ważności i skuteczności tych czynności na gruncie prawa cywilnego. Decydujące dla uznania, że czynność miała miejsce, są bowiem jej skutki faktyczne (realne), a nie skutki konwencjonalne. Stąd też nie może być już wątpliwości, że czynności, które są nieważne na gruncie prawa cywilnego z powodu niezachowania wymaganej formy, mogą podlegać opodatkowaniu. Czynności opodatkowane na gruncie VAT zostały bowiem oderwane od ważności i skuteczności tych czynności na gruncie prawa cywilnego. Decydujące znaczenie zyskuje bowiem nie prawny (na gruncie prawa cywilnego), lecz ekonomiczny aspekt transakcji. Tym samym, czynność nieważna na gruncie prawa cywilnego może być uznana za wykonaną skutecznie na gruncie ustawy VAT" (Bartosiewicz A. [w:] A. Bartosiewicz, R. Kubacki, VAT. Komentarz 2009, wyd. III, komentarz do art. 6). Zatem czynności opodatkowane na gruncie VAT zostały oderwane od ważności i skuteczności tych czynności na gruncie prawa cywilnego. Tym samym, czynność nieważna na gruncie prawa cywilnego może być uznana za wykonaną skutecznie na gruncie ustawy VAT (zob. wyrok NSA z dnia 4 grudnia 2013 r., I FSK 1766/12, CBOSA)."

STAWKA VAT NA PRZYŁĄCZA POZA BUDYNKIEM MIESZKALNYM

Co do zasady generalnej, roboty odnoszące się do infrastruktury towarzyszącej budownictwu mieszkaniowemu, w obecnie obowiązującym stanie prawnym nie zostały objęte stawką 8%. Świadczenie jednak usług przyłączy wodno-kanalizacyjnych wykonywanych poza budynkiem, dotyczących infrastruktury towarzyszącej budownictwu mieszkaniowemu – przyłączy wodno-kanalizacyjnych poza bryłą budynku, sklasyfikowanych w grupowaniu PKWiU 43.22.11, podlegać będzie opodatkowaniu stawką podatku VAT w wysokości 23%, zgodnie z art. 41 ust. 1 w związku z art. 146a pkt 1 ustawy o VAT. Tak uznał w czerwcu 2015 roku Dyrektor Izby Skarbowej w Katowicach w interpretacji IBPP2/4512-213/15/RSZ.

DANE DO KONTAKTU

Magdalena Bednarek-Sieradzka
Doradca podatkowy
Nr wpisu: 09760
tel. +48 (22) 830 96 00
+48 513 008 582
magdalena.bednarek-sieradzka@mbsp.pl

Informacje o spółce :

MBSP Sp. z o.o.
SPÓŁKA DORADZTWA PODATKOWEGO
e-mail: mbsp@mbsp.pl

ul. Chałubińskiego 8,
00-613 Warszawa
Kapitał zakładowy 40.000,-złotych

NIP 7010191809
REGON 141936420

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy
KRS 0000333055

Niniejszy Biuletyn ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi porady prawnej, konsultacji prawnej lub opinii prawnej, ani nie może być traktowany jako świadczenie pomocy prawnej w jakiegokolwiek formie. W szczególności autor nie doradza zachowań zgodnych, bądź niezgodnych z treścią wpisu, informując, że podjęcie lub zaniechanie działań w indywidualnej sprawie uzależnione jest od oceny stanu faktycznego oraz prawnego dotyczącego tej sprawy.